

Gândește-te la sufletul tău și roagă-te

Deja din anii tinereții am stat duminica cu prietenii mei de multe ori până noaptea târziu în birt și am băut zdravăn alcool. Că apoi, în dimineața următoare mă trezeam cu capul greu și uneori întârziem cu îmbrăcatul, nu este de mirare. Aveam un drum lung până la locul de muncă și în plus trebuia să folosesc trenul. Așa se întâmpla de multe ori că trenul meu era plecat, iar următorul pleca abia după-amiază. În astfel de zile nu duceam lipsă de împunsături batjocoritoare din partea prietenilor mei. Acestora li se adăuga cearta meșterului. Cum mă mai rușinam atunci și-mi propuneam mereu și mereu: „Aceasta se va schimba. Nu mai beau nicio picătură.” Dar trebuia să experimentez mereu că alcoolul era mai tare decât mine. Intențiile mele bune nu ajungeau niciodată la îndeplinire.

Astfel, într-o luni după-amiază ședeam iarăși odată la gară, cu capul greu și inima apăsată. Deoarece mai aveam timp încă o jumătate de oră, voiam să trag un pui de somn în sala de așteptare. Eram singur de tot. Tocmai mă întindeam pe bancă; atunci am văzut zăcând pe masă un bilet imprimat. Curios, am luat biletul în mână și am citit următoarele:

„Dragă cititorule! Și tu va trebui să mori cândva. Acesta este un fapt care se va întâmpla neapărat. Dar tu spui acum: Nu există Dumnezeu și odată cu moartea se termină totul. Aceasta nu este neapărat așa, pentru că tu nu ești sigur de aceasta. Dar dacă totuși există un Dumnezeu și îți va cere cândva socoteală pentru că L-ai ofensat de atâtea ori prin înjurare și batjocorire, da, chiar L-ai luat în derâdere? Această cerere de socoteală nu va fi ea îngrozitoare? Dar El a lucrat totuși pentru tine o mântuire, prin aceea că L-a lăsat pe Fiul Său să moară pentru tine. Dacă mergi la crucea lui Hristos cu vina ta, vei fi achitat de păcatul tău. Fă-o, te rog! Atunci nu va mai trebui să-ți fie frică de moarte. Atunci vei putea să privești cu bucurie spre ziua care te duce la El. O, cititorule, gândește-te la sufletul tău și roagă-te!”

Am citit biletul de două ori. La somn nu m-am mai gândit. Trenul a venit și el curând. Firește că meșterul m-a întâmpinat din nou cu vorbe de ocară. Doar avea și toate motivele pentru aceasta. Eram foarte deprimat. Toată ziua și chiar noaptea următoare n-am scăpat de neliniștea din mine. Înainte de toate ultimele cuvinte nu-mi dădeau pace: „Gândește-te la sufletul tău și roagă-te!” De fapt, mai știam să mă rog? Da, rugăciuni de copii, pe care le învățasem de la mama, pe acelea le mai știam; și pe acelea am început să le spun dimineața și seara. Dar lucrul acesta nu-mi dădea nicio satisfacție. Așa că am devenit neglijent în rugăciune și în cele din urmă am abandonat-o de tot. Vechea stare a revenit. Într-adevăr, conștiința își ridica din când în când glasul de avertizare. Dar atât anturajul prietenilor mei, cât și lașitatea jalnică față de ce ar spune oamenii, nu mi-au permis să ajung la un pas hotărâtor. În Apocalipsa 21, lașii sunt scriși pe primul loc în enumerarea celor a căror parte este iazul care arde cu foc și pucioasă. Aceasta pot s-o înțeleg bine.

Anii au trecut. Am devenit independent și m-am căsătorit. Soția mea fusese crescută, de copil, de bunica ei credincioasă și auzise din tinerețe mult din Cuvântul lui Dumnezeu, căci bunica fusese o femeie cu adevărat temătoare de Dumnezeu. Din nefericire, ea a murit când nepoata ei avea abia zece ani. Viitorul a demonstrat că în ciuda tinereții sale, copilul primise impresii serioase. În el a rămas un dor după patria din cer. Când ne-am căsătorit, soția mea nu era totuși încă mântuită. O întâlnire cu Mântuitorul păcătoșilor, care să ducă la o reușită, încă nu avusese loc. Dar ea se bucura mereu când veneau în casa noastră creștini a căror conștientizare de a fi ei înșiși mântuiți, sădise în inima altora un simț al mântuirii. Asemenea vizite primeam de multe ori. Nu-mi dispăcea să iau parte la discuțiile serioase care tratau întrebarea: Cum poate un om să intre în Împărăția lui Dumnezeu? Doar *voiam* să fiu mântuit. Într-o seară am scos iarăși la iveală tractatul pe care îl găsisem atunci, în așteptarea trenului și i l-am citit soției mele. Amândoi am fost din nou

impresionați de conținutul serios al biletului, dar încă nu puteam să înțelegem că trebuia să fim născuți din nou, că sămânța acestei nașteri din nou era Cuvântul lui Dumnezeu și că acest Cuvânt trebuia primit în credință. Atunci, Dumnezeu a vorbit cu noi într-un mod deosebit.

Ne fusese dăruit primul copilăș și totul decurgea în ordine. Dar când în a treia zi am intrat seara târziu în camera soției mele, am găsit-o scăldată în sudoare, după un vis care o emoționase foarte profund. Ea văzuse deslușit cum moartea, sub cunoscuta imagine a unui schelet cu coasa, își întinsese mâna în leagăn după copil. Cu ambele mâini îl respinsese pe atacatorul nemilos. Apoi i se arătase o altă înfățișare. Cu mâna stângă pe copil și cu mâna dreaptă ridicată a rostit cuvintele: „Iată, eu stau la ușă și bat. Urmați-mă înainte să fie prea târziu!” Și la urmă stătuse ea însăși la ușa cerului, dar – nu fusese lăsată să intre. În clipa aceasta intrasem eu pe ușă și ea se trezise. Mi-a povestit visul ei printre lacrimi și m-a rugat insistent să mă rog cu ea. Cu câtă plăcere i-aș fi îndeplinit această rugămintă iubitei mele soții, mama copilului meu, dar chiar nu știam să mă rog. În cele din urmă, în disperarea mea am luat cartea de rugăciuni a lui Starck, pe care o aveam, și am citit câte ceva din ea. Dar rugăciunea altuia, citită, avea ea să se suie într-adevăr la tronul lui Dumnezeu? Cititul nu ne-a adus pace. Abia când am ajuns să mă arunc în genunchi și, conștient de marea mea vină, să strig către Dumnezeu după îndurarea și iertarea păcatelor mele, am avut parte de răspuns. Atunci mi-am dat seama că Dumnezeul sfânt nu poate să fie mulțumit dacă omul cârpește singur pe ici pe colo. (Cum stă treaba cu îndeplinirea intențiilor bune doar experimentasem eu însumi suficient.) Trebuia să fie ceva nou. Niciodată și nicidecum nu poate omul, așa cum este, să existe înaintea lui Dumnezeu. Acceptarea din partea Lui este posibilă numai în Hristos Isus. Iar acum, Dumnezeu îndrepta privirea noastră a amândurora spre Domnul Isus și lucrarea Sa înfăptuită. Pe El L-am apucat în credință. Astfel a încolțit totuși în cele din urmă bobul de sămânță care fusese pus întâi în inima mea prin acel tractat, chiar dacă spini și mărăcini amenințau să-l înăbușe. Astăzi putem să ne bucurăm amândoi de Mântuitorul nostru și să savurăm pacea Sa, chiar dacă oamenii din jurul nostru, da, proprii noștri colocatari, părinții și frații și surorile noastre ne declară excentrici. Îmi închei povestirea cu rugămintea cordială către fiecare cititor încă nemântuit: Gândește-te la sufletul tău și roagă-te!

Titlul original: „Denk‘ an deine Seele und bete!”
din *Samenkörner (Neue Folge 31)* 1937, pag. 178-182.